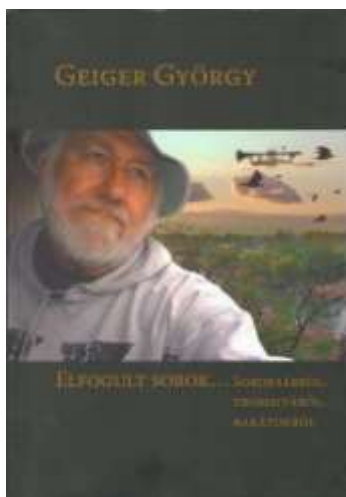

„ELFOGULT SOROK” A TROMBITÁSRÓL

Geiger György 75. születésnapját könyve olvasásával ünnepeltem

I.

Geiger György kétségek nélkül elismert muzsikus, feltétel nélkül szerethető ember. Eddig soha senkitől nem hallottam e megállapítással ellenkező megjegyzést. A fúvós művészeknek 25 év után kijáró szakmai nyugdíjkorhatáron jóval túl is játszott, s amikor már zenekarban nem, akkor szólóban és kamara felállásokban, amik még megterhelőbbek... Mára békével letette a hangszert. Nincs is oka békétlenségre: koncertjei az utolsóig zajos sikert hoztak számára, lemezei és rádiófelvételei rendre felhangzanak az éterben, a digitális térben is, ahová felköltözöben van minden olyasmi, amit eddigi nemzedékek birtokolni akartak otthonukban, a leendőek pedig ujjbeggyel szólítják magukhoz a felhőből. Kivételes az elismertetése is: Liszt-díjas Erdemes művész – eddig még lehet párja, ha kevés is, a rézfúvós kollégák között, de Kossuth-díjjal e műfajban sajnálatosan magányos. Emlékszem, amikor a zenei szakma széles körei felterjesztették őt a legmagasabb elismerésre. Nem ő rakott köre követ, hogy felmehessen érte a Parlament lépcsőjén...

Néhány éve könyvet jelentetett meg *Elfogult sorok... Soroksárról, trombitáról, barátokról* címmel. Amiről mesél, nem „magánügy”. Arról, hogy a soroksári sváb közösségben miként termett annyi kivételes trombitás (és egyéb fúvós) tehetség. Hogy a természetbe ágyazott faluból miképp lett a főváros XXIII. kerülete. A soroksári miliőt, flórát-faunát nem bízza képzeletünkre, hanem elsőrangú saját fotókkal szövi át a kötetben. Ha a trombita elkerülte volna, Geiger György válhatott volna fotóművésszé: nem derék amatőr képeket nézegetünk jóindulattal, hanem átgondolt kompozíciókat, amelyek nem művészkednek, hanem művésziék.

A képzőművészethez befogadóként is vonzódik. Barátai között festők, szobrászok is akadnak. „Irigyli” is őket: „Bizonyára néha festettek is, mert időről-időre kiállításokat rendeztek a nem is tudom mikor készült műveikből. Tehát éltek, élvezték az alkotóknak megadatott végtelen szabadságot, amíg én – a kezdő előadó – napi több órát gyakorolva,

kínlódva hangszeremen, szinte napszámosként készültem a jövőre. De hiába készültem el én is a «műveimmel», ha a koncertre került sor, sokszor közbejött valami. Elégettem a nyelvem a forró levessel, huzat miatt elhangolódott a hangszerem, leragadt egy billentyű... De ha nem ragadt le, akkor meg rettegtem, hogy mikor ragad le. Vagy szúnyog repült a számba, amire ajtónyikorgásszerű hanggal reagált a hangszerem. És akkor a lámpalázzról még nem is beszéltem!” Pedig, mint egy másik írásban olvassuk, tanára, az ugyancsak soroksári *Galambos János* egy másik növendékének történetét, egyszer egy előadására így szólt a tanár: „nem jó, Misikém... ezt úgy kell... úgy kell játszani... mint a TELIHOLD. Nem azt mondta, hogy érzékenyen, lágyan, vagy dolce, hanem mint a TELIHOLD. (...) Azután megmutatta.”

Nagy tanulságok érkeznek a képzőművészettől is. *Egry Józsefet* idézi: „...nem az a fontos, hogy mit látok, hanem hogy a látottak mit láttatnak”. Vagy az általa személyesen is jól ismert *Borsos Miklóst*, a saját szavaival tömörítve: „A festő mikor fiatal, kilométereket is gyalogol eszközeivel felpakolva: témát keres. Ő maga is rótt a kilométereket, és nagyon sokszor hazatérve a kapu előtt találta meg a témát, ami megragadta.” (Gondoljuk tovább József Attila töredékével: „Az Isten itt állt a hátam mögött, s én megkerültem érte a világot.”)

Geiger György: Friss öntvény az alkotó (Borsos Miklós) kezében

Maros Éva és Geiger György legendás duója

Geiger könyve természetesen szól közeli zenész társakról: elsőként *Maros Éva* hárfaművésze (a *Két koncert között* című megtörtént „krimi” valóban

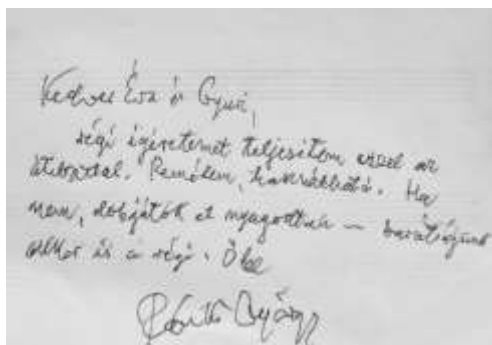

Geiger György magánkiadásban jelent meg egy CD, „Arany trió” címmel. Címlapján látható trombita torzó három fényes szelepén három művészbárát mosolygó képe: Geiger Györgyé, Kertesi Ingridé és Maros Éváé (**ART**)

izgatottan olvastam), de *Kertesi Ingrid* is „beúszik a képbe”, az egykori tanár *Farkas Antal*, akinek „vallása volt a zene”, karmesterek (*Ferencsik, Kobajasi*), s a Geiger vezette Modern Rézfúvós Együttes is kiemelt említést kap trombitás kollégákon túlmenően. A zeneszerzők világát *Ránki György* képviseli a teljességre nem törekvő, mégis Geigerről teljesnek érezhető képben. A „hegedús nevű” trombitaművészek is szerencséje volt a *Törley Mária* szobrász és *Ruszina László* ötvösművész által működtetett Törley Szalon különös légkörét megtapasztalni.

Geiger György: Ránki György és felesége Annus asszony Geiger György otthonában

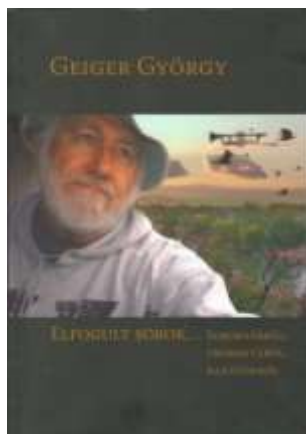
Ránki György „üzenetei” Maros Évának és Geiger Györgynek

A könyv bemutatásában magam sem törekszem teljességre, ugyanis azt szeretném, ha a fentiek nyomán elolvasnák. A fényes műnyomó papíron a mindvégig színes képek pompásan érvényesülnek, *Szilasi Marianne* igényes és értő nyomdai munkáját is dicsérve.

S ha a trombita a továbbiakban már néma marad is, lehet, hogy a trombitás még ír és fényképez. Hiszen még csak 75 éves volt augusztus 3-án! Erőt és jókedvet kívánok neki!

II.

Képek az „Elfogult sorok”-ból

Geiger György: „Téli gyümölcs” a kertemben

Geiger György: Tűzvarázs

Geiger György: Trombitafejű karmester (fakezű)

Geiger György: Allegro Barbaro

Geiger György: Naplemente víztoronnyal

Geiger György: Élő mozaik

Geiger György: Dagály a Kis-Dunán

Geiger György: Molnár-sziget hajnalban

Geiger György: Motorizált jég-trombita

Geiger György: Mentóangyal

Geiger György: Trombita-hárfa duó Kis-Duna kísérettel

Geiger György: Középkori trombitás pellengéren (gikszer után)

Geiger György: Csöndélet